
KOC

На неизследимата любов

1.

И вик, и голота – прозорец, бял,

Пердетата, попили красота от

Ятото лъчи на залеза, свободен

В скитане, помилващ дни

Когато взора все над хоризонта се рои –

Навред небе – и чупки от галоп,

Разлиства се в ливадите повик,

Стихнал, но присвъщ в туптеж

И от някъде появяват се тръби –

Плисва в ритъм тътен от копита –

Били лилави, били високи,

А стремето е само снежни върхове

И бие в гръдта една искра – не може

Разума да я разбере – тя бди,

Над плътския ковчег, остава бледина в следи

И някъде, в подскока на вълни

Все тъй се свиват назоваващи очи

Връз шумолене на безкрай в поля.

2.

И семето, не е ли то произвол,

Подхвърлено сред канари –

Там жаркото в лъчи следите отаяви

На думи, неизречени – мечти,

Които само шепа огласява –

Прескачат сред гори оттенъци от прежда,

Не са ли пръстите едно послушно стадо,

Което иска да пасе сред враните коси

На неутолимото, изляло се по върховете

От досега с непознато, невъзможно –

Фучащото махало, препуска посред редове,

Дели в прибой от светове плисъка

В копнеж по новото начало.

3.

Дори и камъкът ехти когато го докосва

Всеки миг, и всеки глас се чупи

В простор, незнаен, не достига никога до цел,

Остава все така към север, мълчаливо,

Свел глава, краката вече разранени

Все тичат по безводните чукари,

А в пролоките на лъчи съвестта

Все мъка изповядва, по неводомото,

Разпъната на кръстопът, въжета впиват се в плътта

И воя на настървени псета остава

Алена да скита в кал кръвта.

4.

Шумят по капки в шумата ъгли,

Заспали, не чуват те звъна от споделени

Стъпки, бродещи в роса –

Изхвърча бисерна сълза, трополи
В отговор ръка, изпуснала реда
В разрошените страници на книга,
Която няма да се прочети,
На всеки опит в пръстите отново
Да трепка радостна искра
Когато в замах докосват с нежност
Двуликия клавиш на паметта.

5.

Прескачат в сън все ноти,
Гласът на мисълта е все далечен,
А дланите не спират да кървят –
Вода се стича по заслабналите скули
И купища от вихри на разлъка
Все без ред и без строеж
Сърцето тикат в преспа.

6.

Жарта кънти – остават само
Рамене познати, които облаци държат,
Остават грация в неизбежното опитомяване
На всеки един въпрос – а отговорът, той е еднозначен,
Оставил в себе си единственото сливане
С невъзможността на самотия,
Обречена без вик на сива сянка,
На вълшебна нереалност,
Отключваща пределите на неразбиране

В призрак – така се раждат гласове,

Така се бунят в простора нови и невидими

Потоци от светове.

7.

Дали отеква нещо в нощта,

Простряла с безмълвие плащ над същността –

И само глухота, забравило е всяко сетиво

За извора на своята природа,

Оставила е съвестта мост единствено

Към спомен, изкован от думи,

Вплели се в шията като шал

В жарък ден – песента изгубила е звук,

От длетето, се извайва, в слепота,

Напипвайки с пръсти, сгушени в плахост,

Само кръпки в диплите на воал.

8.

Предрича и кръга плетеницата

От мисли за отсъдeнето – то изяжда своите

Чада и стръвно търси път

Към просека и ненавижда всеки шум

В мечта, отхвърля даже и вика,

Способен да спасява в пресичането си

Последна точка на пресичаща съдба.

9.

Откъсват се от упоритото мълчание

Криле, възпламенени от дъга,

Дъх се жадно впива в екот от омая,

Която все разпъва се на голо бърдо,

Единява своята тежест с ръждата на пирона,

За да възкръсне – сякаш привидение,

Неспособно да добие същество,

Отново се разпъва и така се утаява

В късове на вечност, където и душата

В прогрес с мъка се смалява.

10.

Жълтото е избавление – среща се в чертите

На всяка една сълза, белязала в следите

От фистящата стрела – нима не принадлежи на една

Гора без дъно, прегърнала в косите си

Искряща самота, в която жив другар

Е само мисълта и превръща се в чертога

На идеи, на фучащи, безбожни видения

От сън, от недостижимост на мечта

В кристалните бордеи на несъществуваща съдба.

11.

След смях, след вихър на окови,

Остава миг на тишина – душа пулсира,

Гони мисълта едва отвикнала от сухота,

На неутолими предели – да, искра е! –

И тя не може да кротува,

Да, мечта е, и тя не може

Да се прероди, освен в

Солената сълза

На порива за мъка, за връх и чистота.

12.

Кръжат криле – не бива да говори,

С клюна си бърка в рана, като в своя

И търси там прозореца, засищащ

С думи произвола на глада

И нишки все шептят за пъстрота,

Която диво броди в единствена наслада

Да вкуси блян в мига

От топлотата на лика, останал

Само призрак, празни шепи,

Пръстите, обречени да гонят

По клавишите на тонове без смисъл,

Диплите от вечността.

13.

Някъде се свежда поглед – птица е,

Погубена от чернотата, която не спира

Да поглъща, докато все така подскача,

Покрай рошавия бръшлян – птицата

Превръща се в символ – кос –

И пред широтата на зенита

Се разкрива блян в реалност,

От пулса на смесици вълни,

Раждат се поля, и спомени

В приказките на кръвта,

В откровението на фигура от лед,

Прибрала в себе си чертите на портрет.

14.

Да бях човек, гласувал бих в рамка,

Но аз съм просто вик, танцуващ в сянка –

Една черта от миг, заключен в безбрежна дрямка,

Когато всяко привидение се облича в същноост,

Когато всяко едно съмнение добива вид

И взор при висота се извръща все назад

Да обрича себе си на тление,

Да бях човек, не бих прегръщал

Образ в искра, изрекъл в отговор

Оковите на тление.

15.

Роят се в безтегловност изречените думи,

Поток от сливане със светлина –

Проклета да си ти, навеки – оставяш

Дири само в прахта, разкъсваш с пръсти

Раните, наречени мечти,

Които мисълта неспирно се опитва да цели,

Да осъществява изгубенето в образ на идеи,

Да утолява жаждата в адското безсъние,

Когато клепките не могат в страха си

Да притихнат и косите като шапка

Вече образа не могат да обгърнат.

16.

Насища се и екотът с кънтене,

Раздвижил мъртвите души,

Все бродещи сред дим на огнище

Сред диплите на пещери

Където все илюзията поглъща,

Където само жар остава от криле

И удължава избора гласа

От невъзможни светове.

17.

Купища се стелят над безлунни брегове,

Купища от късове на мостовете,

Навеки разрушени, късове от дъх,

Превърнал се в шепот,

Който среща само жар в лъчи,

Сковали взор сред обгорелите треви

На хълмове, поели севера към юг.

18.

От тласъци съзнание се губи прежността,

Поява буря усета за реалността,

Замръзват думите във всяка гънка,

Сливат се потоци времена –

Простора вече не разбира, превръща се в крем

От топлота, от която, в неспособност все извира,
Мярката за цвят и ъглите на тежестта.

19.
През тунели, в зъбери и несломимо – като плач,
Поящ с усилие кладенец безводен – там дрънкат
Нишките на лудостта, преминала през хоризонта
Като звън в мечта, за да докосне като с леща
Чупките от светлина, която да разкрива
Ситното в стъпки, белязали с искра пътека на луна,
Огряла само сънища в безброй от фигури,
Прилични на слънца.

20.
Завои, все така приспиват с допир
Неукротимите съда – завои, тракащи окови,
Кънтеж в огън, поредни жертви,
Дим от учестеното в дъха, което се издига
Като нуждата от сол, връз скришното,
Заело в гаснещ поглед, престол на същността.

21.
И пак порой – излива се, и вихри чупят
Тези побелели клони – превиват чудеса
Обезвереното в заслони, положени
В планиниските усои – и само мокри
Съчки сгряват трепнещата плът,
В очите се прокрадва празнота –

Разкъсва се в ледената пустота
Копнеж, един, по знак на топлота.

22.
Гърла, бездънни, плещи, отпуснати
Под тежестта на сфери, минават
Рой вълни, подскачат в кухини, обезверени,
Излива се от шум, покой, когато образа,
Предава своята святост на безбрежния хоризонт,
Целунал сам лика на хълмове, на юг,
Обезлюден от голота.

23.
Блъскат се в гърдите неизречените мисли,
Плъзга се в плетеница от спирали,
Нова брънка – стъпки от безкрай,
Връз взора все подскачат скованите дела,
В образ губят се предели, остава
Само красота да бди над кухия
Ковчег, добил единствено черти
На плащ от самота.

24.
А в пределите, които се познават,
Остава само едно гласче
Да къса, без пощада всяка мисъл,
Без ред да я препраща край струи
На водопад, повел в недрата си една зловеща

Лодка, с поставени в рамка, линии на платна,

Изрисували контурите на обезкървената надежда,

Която бавно носи се в мощта на бездна,

Положила в ръцете, меч, връз скулите, прощална маска,

Белязала сковано – само спомен, превърнал

Всяка смърт в истина на съвестта.

25.

Градят очите своя път, но носи

Се от шепота плътта на селения

Без вид, на образи, превърнали се в шип,

Който само гънките на мисълта пробожда,

Който бори се да съживи гласа,

Отекнал някога сред хоризонта,

Където могат да се сливат в пяна

Само слънчеви следи с повика към непрекъснатата смяна

От състояние в черти, без звън и без посока,

Неволно носещи в дъха усещане

За свят и за страни.

26.

Почуда ли е, носи се, без кротост,

Или е просто част от цялото завъртане

На нишките, споени в спирали –

Тогава няма вече път, по който да се

Запита над отговор гласа на детето,

Понесло в ситни шепи

Глас, познат в зелените буки,

Глас на птица, която плавно разтваря крила,

Да полети плашливо пред взора,

Понесъл купища спомен,

Напоен с чувство без цвят,

Когато всеки замах е всъщност една,

Залепена в езика боя прежнина.

27.

Отеква привидното в тези залисани двери,

Които все остро прелитат, без да поседнат,

Без да запитат – там някъде, като взор

На надежда се мислите вплитат

В камък, в звън на няма камбана,

В покой, познал само безвучните стъпки,

На въртежа, пожънал мигове в образ,

Стаил се в браздите на лик, стопил се от вой.

28.

Навалица, мисъл, тъй гладка,

Отделила се от живеца, потънала, хладка,

В предели молебен, посърнал от спомен,

Косите са ръж, а пръстите – стреме,

Отпива с плясък гласът,

Белязъл чертите с време.

29.

През росата – тези парещи капки

Когато полето, в бързеи сълзи,

Когато в стон се отправя прах на път по шосето

И над леглото бухал безсънен,

В предание коприна вързва черти,

Без следи като сън над кошара,

Попил светове, в пълнолуние бди.

30.

Камбана се тихо провира между редове,

Ненаписани, краища все така слисани,

Сломено строяват до кулите – сън,

Върволица от мисли, туптящи мечти,

И вече граници сливат предели в черти

И времето безвластно се вплита

В единство от мрак и ъгли, приели

Без думи едно посвещение към

Дивотата в незрими коси.

Всяка една глътка, не ще се забрави,

Тя е отрова, тя е вода, тя насища

Плътта с искрата на юга,

Тя докосва блатата на север,

Тя свети без блясък, тупти в същността.